

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul I 2020

Cuprins

Secția a II-a Civilă

- Revizuire. Nepronunțarea instanței asupra unui lucru cerut. Admisibilitate.
- Competența materială de soluționare a cererii de instituire a sechestrului judiciar asupra bunurilor debitoarei.
- Plan de reorganizare. Nerespectarea programului de plăți. Intrarea în faliment a debitorului.
- Contestație în anulare. Inadmisibilitate.

Secția de contencios administrativ și fiscal

- Data la care începe să curgă termenul de prescripție pentru introducerea acțiunii în despăgubire, conform art. 19 din Legea nr. 554/2004.
- Condițiile în care poate fi exercitat dreptul polițiștilor de a beneficia de compensația lunară pentru chirie

Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie

- Tratatamentul penal al infracțiunii de omor, săvârșită în concurs cu infracțiunea de viol, în stare de recidivă postexecutorie, fapte care prezintă o gravitate sporită.

Decizii Relevante

Trimestrul I 2020

Secția a II-a Civilă

[1]. Revizuire. Nepronunțarea instanței asupra unui lucru cerut. Admisibilitate.

Index tematic: Codul de procedură civilă

Legislație relevantă: - art.509 al.1 pct.1 din Codul de procedură civilă

Rezumatul problemei de drept:

Omisiunea instanței de apel de a analiza anumite critici și de a motiva soluția reținută contrar acestora, nu se circumscrie motivului de revizuire prevăzut de art.509 al.1 pct.1 din Codul de procedură civilă, ipoteza minus petita, în condițiile în care a instanța s-a pronunțat asupra apelului declarat în cauză, în sensul respingerii acestuia.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă

Decizia nr.10 din 15 ianuarie 2020

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel P. la data de 17.10.2019, BGS SA a solicitat revizuirea deciziei acestei instanțe nr. 350/10.09.2019, cu consecința modificării acesteia, în sensul arătării rațiunilor pentru care criticile formulate de către ea în cadrul apelului nu intră în sfera motivelor de nelegalitate.

În motivarea cererii de revizuire, după prezentarea situației de fapt, s-a arătat în esență că în cauză este incident motivul de revizuire prevăzut de art.509 al.1 pct.1 din Codul de procedură civilă, respectiv instanța nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, întrucât prin cererea de apel formulată BGS SA a criticat sentința primei instanțe din perspectiva ignorării argumentelor de nelegalitate a raportului de cauze, precum și a considerentelor prin care instanța fondului a apreciat că criticile invocate ar fi unele de oportunitate, iar nu de nelegalitate.

Revizuenta a invocat, ca motive de apel, faptul că s-a încălcat cerința prevăzută de art.58 al.1 lit. b din Legea nr.85/2014, referitoare la întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor ce au cauzat starea de insolvență a debitoarei, precum și încălcarea autorității de lucru judecat provizorie a hotărârii pronunțate în dosarul nr. xxxx/xxx/2015, astfel că pentru a răspunde acestora instanța de apel trebuia să califice aceste argumente în categoria motivelor de nelegalitate sau să arate care sunt rațiunile pentru care nu se poate face o asemenea încadrare.

Or, instanța de apel nu a calificat argumentele precizate ca fiind de nelegalitate, însă nu a învederat care sunt rațiunile pentru care a considerat că ele nu constituie motive de nelegalitate a raportului de cauze, limitându-se să preia viziunea instanței de fond, fără a dezlega efectiv toate problemele cu care a fost investită în prezentul litigiu, această împrejurare echivalând cu o omisiunea sa de a se pronunța asupra lucrului cerut prin cererea de apel – ipoteză ce se circumscrie motivului de revizuire invocat.

Revizuenta a invocat, drept jurisprudență, decizia ICCJ – SCAF nr.1156/2014.

Intimatul CII MG, administrator judiciar al debitoarei N&H C SRL, a formulat întâmpinare, prin care a învederat, în esență, că cererea de revizuire este inadmisibilă în raport de temeiul juridic pe care aceasta se fundamentează, întrucât instanța de apel a arătat concret faptul că argumentele invocate de BGS SA în cadrul contestației nu se circumscriu motivelor de nelegalitate, motivându-și această concluzie, precum și că toate criticile invocate de către BGS SA erau neîntemeiate, ele fiind în mod corect înlăturate de către instanța de apel.

Revizuenta a depus la dosar răspuns la întâmpinare, subliniind faptul că își menține toate susținerile din cadrul cererii de revizuire, precum și că a invocat prin aceasta omisiunea instanței de apel de a învedera rațiunile pentru care a calificat criticile sale ca nefiind de nelegalitate.

La termenul de judecată din data de 15.01.2020, Curtea a pus în discuția revizuintei inadmisibilitatea cererii de revizuire invocată de intimat prin întâmpinare, după care a rămas apoi în pronunțare asupra acesteia și asupra cererii de revizuire.

Examinând cererea de revizuire, prin prisma dispozițiilor legale invocate, Curtea a constatat următoarele :

Prin cererile introductive (ulterior conexe), BGS SA a contestat raportul lunar nr.1861/17.12.2018 întocmit de către administratorul judiciar al debitoarei N&H C SRL – în ceea ce privește includerea băncii în sfera persoanelor care au contribuit la apariția stării de insolvență a debitoarei și a presupusei modalități de administrare a creditului de către bancă în sfera faptelor prevăzute de art.169 lit.a și b din Legea nr.85/2014, precum și a completării acestui raport, publicată în BPI nr. xxxx/13.02.2019 – în ceea ce privește concluziile administratorului judiciar privind contribuția BGS SA la starea de insolvență a debitoarei, solicitând instanței înlăturarea acestora.

Prin sentința nr.14/20.03.2019, Tribunalul B. – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a respins contestațiile conexe, reținând, în esență, că judecătorul sindic nu poate cenzura concluziile cu caracter economic ale practicianului în insolvență și nici opinia acestuia referitoare la cauzalitatea apariției stării de insolvență și a persoanelor responsabile de aceasta.

Contestatoarea a declarat apel împotriva acestei sentinței, iar prin decizia nr.350/10.09.2019, Curtea de Apel P. – Secția a II-a Civilă a respins apelul, ca nefondat.

Împotriva acestei decizii, contestatoarea a promovat prezenta cerere de revizuire, în cadrul căreia a invocat, drept motiv de revizuire, dispozițiile art.509 al.1 pct.1 din Codul de procedură civilă, conform căroră „*revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă .. s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut ori s-a dat mai mult decât s-a cerut*”.

Curtea reține că din situațiile premisă reglementate de textul legal citat, revizuenta a invocat teza a doua, respective faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut (minus petita).

Referitor la acest motiv de revizuire, în doctrină s-a învederat că „*nepronunțarea instanței trebuie să vizeze un „lucru cerut”, noțiune care trebuie interpretată ca referindu-se la cererea concretă, cele accesorii sau subsidiare, nu diferitele argumente care susțin sau combat aceste cereri...*” (G Boroș ș.a. Noul Cod de procedură civilă, Comentariu pe articole, Vol.I, Ed. Hamangiu, pag.980).

În mod similar, s-a mai statuat că motivul de revizuire analizat constituie „*...o aplicare a principiului disponibilității în procesul civil și vizează inadvertențele dintre ceea ce s-a cerut și ceea ce instanța a acordat...În sensul dispozițiilor art.509 al.1 pct.1 C.pr.civ, prin „lucru cerut” trebuie să se înțeleagă numai cererile care au fixat cadrul litigiului, au determinat limitele acestuia și au stabilit obiectul pricinii deduse judecării.. Textul (analizat în prezenta cerere de revizuire, n.a.)are în vedere ipoteza în care nu s-a soluționat o cerere principală, accesorie sau incidentală, nu și atunci când nu a fost analizată o cerere de probatorii, o excepție procesuală sau un motiv de*

apel sau recurs..” (M. TĂBĂRCĂ, Drept procesual civil, Vol.III, Ed. Universul Juridic, pag.269/271).

Raportat la aceste considerente doctrinare, Curtea constată că prin prezenta cerere de revizuire se critică omisiunea instanței de apel de a învedera rațiunile pentru care a calificat criticile BGS SA ca nefiind de nelegalitate, deci o omisiune de a-și motiva concluzia că argumentele contestatoarei constituie critici de oportunitate, iar nu de nelegalitate.

Ca urmare, revizuenta nu a criticat omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra unui „lucru cerut” – în accepțiunea explicată prin considerentele doctrinare expuse -, lucru care, în cadrul căii de atac a apelului declarat de BRD – GSG. SA îl constituie chiar cererea de apel declarată împotriva sentinței nr. 14/2019, cerere asupra căreia Curtea de Apel P. s-a pronunțat prin decizia a cărei revizuire s-a solicitat, în sensul respingerii acesteia.

Altfel spus, Curtea a apreciat că revizuenta a invocat omisiunea instanței de apel de a analiza anumite critici de apel și de a motiva soluția reținută contrar acestora (prin care criticile, practic, au fost infirmate), aspect care nu se circumscrie în mod evident în motivul de revizuire invocat, respectiv art.509 al.1 pct.1 din Codul de procedură civilă, ipoteza minus petita.

Concluzia expusă rezultă și din solicitarea precizată expres în cadrul cererii de revizuire (fila nr.4 dosar) – ca, după admiterea cererii de revizuire, decizia instanței de apel să fie modificată, în sensul arătării rațiunilor pentru care criticile BRD nu intră în sfera motivelor de nelegalitate -, solicitare care presupune, practic, o completare/modificare a unor considerente ale deciziei de apel și care nu se circumscrie motivelor de revizuire și nici soluțiilor pronunțate în cadrul acestei căi extraordinare de atac.

Ca urmare, față de caracterul extraordinar al revizuirii, Curtea a apreciat că prin motivul de revizuire minus petita nu pot fi deduse judecății, cu consecința rejudecării lor, critici referitoare la omisiunea instanței de a analiza și motiva corespunzător o critică de apel.

Raportat la dispozițiile art.513 al.3 din Codul de procedură civilă și la toate considerentele și dispozițiile legale anterior expuse, Curtea a respins cererea de revizuire, ca inadmisibilă.

*Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu*

[2]. Competența materială de soluționare a cererii de instituire a sechestrului judiciar asupra bunurilor debitoarei.

Index tematic: Insolvență

Legislație relevantă:

- art.973 și art.974 din Codul de procedură civilă;
- art.45 al.1 lit. r și alin.2 și art.342 din Legea nr.85/2014.

Rezumatul problemei de drept:

Judecătorul sindic are competența de a soluționa toate procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței, iar cererea analizată este strâns legată de procedura insolvenței debitoarei, câtă vreme sechestrul judiciar asupra bunurilor acesteia a fost solicitat de către lichidatorul său judiciar până la soluționarea definitivă a acțiunii de obligare a administratorului statutar de a preda practicianului bunurile debitoarei, ca urmare a refuzului acestuia de a-și îndeplini obligația ce-i revenea, potrivit dispozițiilor art.145 al.2 din Legea nr.85/2014.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă
Sentința nr. 3 CC din 12 februarie 2020

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului B. - Secția a II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, sub nr. xxxx/xxx/2019, la data de 26.11.2019, reclamantul E.C.I. SPRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul AA, instituirea sechestrului judiciar asupra bunurilor mobile ale pârâțului, până la soluționarea definitivă a cererii ce formează obiectul dosarului nr. xxxx/xxx/2015/a10 al Tribunalului B.

La termenul de judecată din data de 28.11.2019, Tribunalului B. - Secția a II-a Civilă de contencios administrativ și fiscal a admis excepția de necompetență materială a completului C5 din cadrul Tribunalului B. - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, invocată din oficiu și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea completului S10 din cadrul aceleiași secții.

Pentru a hotărî astfel, s-a reținut, în esență, faptul că cererea de instituire a sechestrului judiciar vizează dosarul nr. xxxx/xxx/2015 având ca obiect procedura insolvenței, dosar aflat pe rolul completului S10 – complet care este investit și cu soluționarea cauzei nr. xxxx/xxx/2015/a10, având ca obiect obligarea aceluiași pârât la predarea bunurilor mobile vizate de cererea pendinte -, astfel că aceasta din urmă intră în competența judecătorului sindic.

Prin încheierea din 13.01.2020, Tribunalul B. - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția de necompetență materială a completului C10 din cadrul Tribunalului B. - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, invocată din oficiu și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea completului inițial investit din cadrul aceleiași secții (C5) și, constatând existența conflictului negativ de competență între completele specializate C 5 și S 10, a suspendat din oficiu judecata cauzei și a înaintat dosarul Curții de Apel P. - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, instanță competentă să soluționeze conflictul negativ de competență conform art. 135 alin. 1 Cod procedură civilă.

Prin încheierea din data de 4.02.2020, Curtea de Apel P. – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția de necompetență funcțională, invocată din oficiu, și a declinat competența judecării conflictului negativ de competență în favoarea Secției a II-a Civile a aceleiași instanțe.

Examinând prezentul conflict negativ de competență, Curtea a constatat următoarele :

Prezentul conflict negativ de competență s-a ivit între două complete specializate ale aceleiași instanțe, fiind astfel incidente dispozițiile art.136 al.1, 2 și 4, cu referire la art.133 pct.2 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, prezenta cauză are ca obiect cererea lichidatorului judiciar al debitoarei I.T. SRL de instituire a sechestrului judiciar asupra unor bunuri mobile care îi aparțin, bunuri deținute de administratorul statutar al societății și pe care a refuzat să le predea lichidatorului, sechestrul judiciar solicitându-se a fi instituit până la soluționarea dosarului nr. xxxx/xxx/2015/a10, având ca obiect obligarea pârâțului să predea aceste bunuri – proces ce se circumscrie dispozițiilor art.973 al.1 din Codul de procedură civilă.

Curtea a constatat că dispozițiile art.974 teza I din Codul de procedură civilă prevăd că *„cererea pentru înființarea sechestrului judiciar se va adresa instanței investite cu judecarea acțiunii principale în cazul prevăzut la art. 973 alin. (1).”*, astfel că prezenta cerere de instituire a sechestrului judiciar este de competența instanței competente să judece cererea principală în legătură cu care s-a solicitat instituirea acestei măsuri – cerere ultimă aflată în competența de soluționare a judecătorului sindic, ea fiind formulată în cadrul procedurii de faliment a debitoarei I.T. SRL.

Curtea a mai constatat că problema de drept care s-a ridicat în prezenta cauză vizează interpretarea noțiunii de „instanță” utilizată de către legiuitor în cadrul textului anterior citat, respectiv dacă se are în vedere instanța – în sensul reglementat de art.2 al.2 din Legea nr.304/2004 (judecătorie, tribunal ..etc) – sau completul de judecată din cadrul ei.

Aceasta, întrucât completul specializat inițial investit (C5) a dat noțiunii analizate ultima interpretare, pe când completul specializat S10 a avut-o în vedere pe cea dintâi.

Curtea a considerat, referitor la aspectul analizat, că prima interpretare este cea corectă, întrucât termenul „instanță” este explicitat în cadrul dispozițiilor art.2 al.2 din Legea nr.304/2003, iar legiuitorul, dacă ar fi dorit să-i dea o altă accepție decât cea legală, ar fi menționat expres acest lucru.

Totodată, de lege lata, nu există vreo prevedere legală sau regulamentară care să excludă de la repartizarea aleatorie din cadrul unei instanțe cauzele având ca obiect instituirea sechestrului judiciar, în sensul ca ele să fie repartizate direct (manual) completului investit cu cererea principală.

Ca urmare, raportat la dispozițiile art.974 din Codul de procedură civilă, competența de soluționare a cauzei ar reveni instanței investite cu cererea principală, iar nu unui anumit complet.

Însă, Curtea a considerat că în speța pendinte trebuie avute în vedere dispozițiile speciale ale Legii nr.85/2014, referitoare la competența judecătorului sindic.

Astfel, dispozițiile art.45 al.1 lit. r și alin 2 din legea insolvenței prevăd competența judecătorului sindic de a îndeplini „*orice alte atribuții prevăzute de lege*” și de a soluționa „*.. procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței.*”.

Or, fără îndoială prezenta cerere este strâns legată de procedura insolvenței debitoarei, câtă vreme sechestrul judiciar asupra bunurilor acesteia a fost solicitat de către lichidatorul său judiciar până la soluționarea definitivă a acțiunii de obligare a administratorului statutar de a preda practicianului bunurile debitoarei, ca urmare a refuzului acestuia de a-și îndeplini obligația ce-i revenea, potrivit dispozițiilor art.145 al.2 din Legea nr.85/2014.

Ca urmare, prin prisma dispozițiilor Legii nr.85/2014, competența de soluționare a prezentei cereri revine judecătorului sindic, deci completului specializat S10.

Curtea a mai reținut că dispozițiile Legii 85/2014 sunt speciale în raport cu cele ale Codului de procedură civilă și se aplică cu prioritate față de acestea din urmă, potrivit principiului de drept „*specialia generalibus derogant*”.

De altfel, dispozițiile art.342 al.1 din Legea nr.85/2014 prevăd că „*dispozițiile prezentei legi se completează, în măsura în care nu contravin, cu cele ale Codului de procedură civilă și ale Codului civil*”.

În raport de toate considerentele expuse și potrivit dispozițiilor legale deja precizate și celor prevăzute de art.135 din Codul de procedură civilă, Curtea a stabilit în favoarea completului specializat S10 din cadrul Tribunalului B. – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal competența de judecată a cererii de instituire a sechestrului judiciar.

*Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu*

[3]. Plan de reorganizare. Nerespectarea programului de plăți. Intrarea în faliment a debitorului.

Index tematic: Insolvență

Legislație relevantă: Art. 107 alin. 1 lit. C, art. 95 alin. 3 și 4 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Rezumatul problemei de drept:

Nerespectarea programului de plată a creanțelor conform planului de reorganizare confirmat atrage aplicarea dispozițiilor art. 107 alin. 1 lit. C din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, potrivit cărora judecătorul-sindic va decide intrarea în faliment când obligațiile de plată și celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite în condițiile stipulate prin planul confirmat sau desfășurarea activității debitorului în decursul reorganizării sale aduce pierderi averii sale.

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 95 alin. 3 și 4 din Legea nr. 85/2006, executarea planului de reorganizare nu va putea depăși 4 ani, socotiți de la data confirmării.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă
Decizia nr. 75 din data de 26 februarie 2020

Prin sentința nr. 359 din 23 octombrie 2019 tribunalul a admis cererea formulată și, în baza art. 107 alin. 1 lit. C din Legea nr. 85/2006, a dispus intrarea în faliment a debitoarei X.

Instanța a reținut că prin sentința nr. 782/28.11.2014 a fost confirmat planul de reorganizare a activității debitoarei, propus de administratorul special.

Prin sentința nr. 500/22.12.2017 a fost confirmată modificarea planului de reorganizare, iar prin rapoartele de activitate ulterioare ale administratorului judiciar s-a solicitat continuarea procedurii pentru derularea planului modificat, mai puțin prin raportul din 15.03.2019, care arata că debitoarea nu a efectuat plățile aferente trimestrelor 10, 11 și 12/2018, propunând intrarea în faliment, asupra căruia a revenit, întrucât administratorul special a prezentat o oferta de cumpărare a unor active din patrimoniul debitoarei pe care trebuia să o supună votului adunării creditorilor (concretizată în procesul-verbal din 17.04.2019).

Prin ultimul raport de activitate din 18.10.2019 s-a menționat neperfectarea vânzării, ofertantul nemanifestând interes în menținerea ofertei de cumpărare, astfel că administratorul judiciar a reiterat solicitarea de intrare în faliment conform art. 107 al. 1 lit. C din Legea nr. 85/2006.

Tribunalul a reținut incidența acestui text legal, debitoarea nefiind la zi cu plata ratelor restante cuprinse în graficul de reeșalonare a plăților, neachitând nici datoriile curente de 593.535 lei, așa cum a arătat creditoarea Y.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel creditorul C, arătând că, în vederea susținerii planului de reorganizare și achitării plăților aferente, a fost încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare cu A, având ca obiect vânzarea unei proprietăți aparținând debitoarei.

Încheierea contractului de vânzare-cumpărare era condiționată de obținerea de către promitentul-cumpărător a unui credit bancar sau de obținerea sumei necesare din activitatea comercială pe care acesta o desfășoară.

În ultimul raport din 18.10.2019 administratorul judiciar a menționat că vânzarea-cumpărarea nu a fost perfectată și a solicitat intrarea în faliment a debitoarei în conformitate cu dispozițiile art. 107 al. 1 lit. C din Legea nr. 85/2006.

La termenul din data de 23.10.2019, debitoarea, prin administrator special, a menționat că promitentul-cumpărător și-a păstrat interesul pentru încheierea tranzacției și urmează să obțină în scurt timp fondurile necesare. Pentru finalizarea tranzacției a fost solicitat judecătorului sindic un termen, însă instanța a respins cererea de amânare, a admis cererea administratorului judiciar și a dispus intrarea în faliment a debitoarei.

Apelantul consideră că sentința atacată a fost pronunțată cu aplicarea greșită a legii.

Astfel, conform art. 2 din Legea nr. 85/2006, scopul legii insolvenței este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, însă, prin trecerea la faliment, acest obiectiv nu mai poate fi atins. În ipoteza falimentului, conform evaluării planului de reorganizare, vor putea fi acoperite doar 25,97% din creanțele garantate, în timp ce către celelalte categorii de creditori nu se vor putea face distribuiri.

În situația trecerii la faliment creanța pe care apelantul o deține nu poate fi acoperită și consideră că ar fi prejudiciat în drepturile sale, motivat de faptul că, la acest moment, vânzarea-cumpărarea activelor debitoarei este posibilă și soluția acordării unui nou termen s-ar fi dovedit viabilă și în avantajul tuturor părților implicate.

A solicitat, totodată, ca instanța să aibă în vedere că în data de 15.11.2019 s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare dintre debitoare și A pentru suma de 1.050.000 lei, astfel că există certitudinea respectării obligațiilor impuse prin planul de reorganizare, măsura trecerii la faliment fiind lipsită de obiect.

Încheierea convenției generează posibilitatea achitării sumelor conform planului de reorganizare, apelantul considerând că rațiunea instituirii procedurii este reprezentată de acoperirea pasivului și nu de trecerea la faliment.

Pe cale de consecință a solicitat admiterea apelului, desființarea în tot a sentinței și continuarea procedurii în conformitate cu planul de reorganizare.

Curtea a reținut că apelul este nefondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Prin sentința nr. 782/28.11.2014 a judecătorului sindic a fost confirmat planul de reorganizare a activității debitoarei, iar prin sentința nr. 500/22.12.2017 a fost confirmată

modificarea planului de reorganizare, propusă de administratorul special, potrivit dispozițiilor art. 101 alin. 5 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Din raportul administratorului judiciar înregistrat la data de 15.03.2019 reiese că debitoarea a parcurs ultimul trimestru de reorganizare, respectiv trimestrul XII de reorganizare judiciară (octombrie-decembrie 2018), conform modificării planului de reorganizare confirmată, însă, la data întocmirii raportului, nu respectase programul de plată a creanțelor, astfel cum a fost modificat, neefectuând plățile aferente trimestrelor X, XI și XII din anul 2018, administratorul judiciar solicitând, în consecință, intrarea debitoarei în faliment.

Administratorul judiciar a reluat această cerere de intrare în faliment a debitoarei prin raportul înregistrat la data de 18.10.2019, judecătorul-sindic fixând termenul din data de 23.10.2019 pentru vânzarea imobilului pentru care exista încheiat antecontractul de vânzare-cumpărare din data de 22.05.2019 cu promitentă-cumpărătoare A.

Curtea a reținut că, atâta timp cât până la termenul acordat de judecătorul-sindic nu a fost finalizată valorificarea acestui imobil, iar plățile restante din planul de reorganizare nu au fost efectuate, în mod legal și temeinic a fost dispusă intrarea în faliment a debitoarei.

Neefectuarea plăților conform planului de reorganizare modificat și confirmat nu este contestată de debitoare, care nu a respectat programul de plată a creanțelor, astfel că, în mod corect, instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art. 107 alin. 1 lit. C din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora judecătorul-sindic va decide intrarea în faliment când obligațiile de plată și celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite în condițiile stipulate prin planul confirmat sau desfășurarea activității debitorului în decursul reorganizării sale aduce pierderi averii sale.

Criticile apelantului au fost înlăturate ca neîntemeiate, pe de o parte în raport de situația de fapt – debitoarea beneficiind de o perioadă de timp importantă pentru încheierea contractului de vânzare-cumpărare - fără ca până la data de 23.10.2019 să fi fost făcută dovada plății avansului potrivit antecontractului de vânzare-cumpărare, nici la instanța de apel nefiind administrată o atare dovadă sau a plății prețului potrivit contractului de vânzare-cumpărare deus la dosar.

Pe de altă parte, conform dispozițiilor art. 11 alin. 2 din Legea nr. 85/2006, atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței; or, prelungirea perioadei pentru încheierea contractului de vânzare-cumpărare în discuție excede limitelor controlului de legalitate al judecătorului-sindic, ținând de un control de oportunitate.

Totodată Curtea a mai reținut că, potrivit dispozițiilor art. 95 alin. 3 și 4 din Legea nr. 85/2006, executarea planului de reorganizare nu va putea depăși 4 ani, socotiți de la data confirmării, iar, în speță, astfel după cum reiese și din raportul administratorului judiciar înregistrat la data de 15.03.2019, ultimul trimestru de reorganizare pentru executarea planului era octombrie-decembrie 2018.

În consecință, neexecutarea obligațiilor de plată în cadrul perioadei maxime a planului de reorganizare atrage, conform dispozițiilor art. 107 alin. 1 lit. C din lege, intrarea în faliment a debitoarei, textul legal fiind imperativ.

De asemenea, instanța de apel a reținut că acumularea de datorii curente în cuantum de 593.535 lei se înscrie în ipoteza intrării în faliment ca urmare a înregistrării de pierderi din desfășurarea activității debitoarei, ipoteză distinctă de aceea a nerespectării plăților pentru creanțele anterioare, înscrise în programul de plăți.

Sușinerile apelantului referitoare la certitudinea respectării obligațiilor din plan prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare, raportat la scopul legii insolvenței, în consecință, au fost înlăturate ca neîntemeiate.

Pentru considerentele expuse, Curtea, în baza dispozițiilor art. 480 alin. 1 Cod de procedură civilă, a respins apelul ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Liliana Felicia Androne*

[4]. Contestație în anulare. Inadmisibilitate.

Index tematic: Codul de procedură civilă

Legislație relevantă: - art.503 al.2 pct.3 din Codul de procedură civilă.

Rezumatul problemei de drept:

Omisiunea cercetării unui motiv de recurs poate fi invocată pe calea contestației în anulare împotriva unei hotărâre a instanței de recurs prin care s-a respins sau s-a admis în parte această cale extraordinară de atac, iar nu împotriva unei decizii de admitere a recursului.

Totodată, titularul contestației în anulare întemeiată pe dispozițiile art.503 al.2 pct.3 din Codul de procedură civilă poate fi doar recurentul, iar nu și intimatul.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă

Decizia nr. 62 din 11 martie 2020

Prin contestația în anulare înregistrată pe rolul Curții de Apel P. sub nr.xxxxx/xxx /2017/a1, AA. și BB au solicitat, în temeiul dispozițiilor art.503 al.2 pct.3 din Codul de procedură civilă, anularea deciziei acestei instanțe nr.522/3.12.2019.

În motivarea cererii, contestatorii au arătat că recurenta R.B. SA a declarat recurs împotriva deciziei Tribunalului P. nr.489/2019, prin care a invocat motivul de casare prevăzut de art.488 al.1 pct.8 din Codul de procedură civilă, că excepția inadmisibilității privind motivul indicat nu echivalează cu excepția nulității recursului, întrucât prima vizează neînscrisura într-unul dintre motivele de casare prevăzute de lege, iar cealaltă nemotivarea, că în mod greșit instanța de recurs a reanalizat aspectele supuse judecării în apel, apreciind că nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de Legea nr.77/2016, precum și că instanța de recurs a procedat la rejudecarea cauzei, având în vedere decizia ICCJ nr.56/2011, care nu statuează decât că variațiile valutare nu reprezintă, prin ele însele, motiv de impreviziune, impunând instanțelor de judecată verificarea situațiilor de impreviziune, din punct de vedere obiectiv și subiectiv.

S-a mai arătat, raportat la decizia precizată, că motivele de recurs invocate de bancă sunt greșite, că banca putea să prevadă, prin analiștii săi, creșterea valutară, că instanța de recurs nu a verificat contractul de credit pentru a vedea în ce măsură se distribuie echitabil între părți riscul contractului, mai ales că nu există nicio măsură de reechilibrare în cadrul contractului sau al actelor adiționale la acesta, că în decizia contestată nu se regăsesc decât condițiile care trebuie întrunite pentru a se aplica Legea nr.77/2016, putându-se afirma că singurul risc asumat de bancă a fost acela pieței imobiliare în declin, din anul 2008 până în prezent.

Contestatorii au prezentat situația de fapt, concluzionând că alegerea monedei de credit a aparținut băncii, care a vândut în mod înșelător instrumente financiare riscante, neinformând clienții în mod corespunzător, astfel că singurul remediu eficient este darea în plată.

Prin întâmpinare, intimata a invocat excepția inadmisibilității contestației în anulare, motivat în esență de faptul că motivele acesteia nu se circumscriu prevederilor art.503 din Codul de procedură civilă, că prin decizia contestată recursul a fost admis, precum și că acesta a fost declarat de către bancă, iar nu de contestatori, iar pe fond a solicitat respingerea contestației în anulare, ca nefondată.

La termenul de judecată din data de 11.03.2020, Curtea a pus în discuția părților excepția inadmisibilității contestației în anulare, excepție asupra căreia a rămas ulterior în pronunțare.

Examinând excepția inadmisibilității contestației în anulare precizată, Curtea a constatat următoarele :

Prin decizia nr.522/2019, Curtea de Apel P. - Secția a II-a Civilă a admis recursul declarata de reclamanta R.B. SA împotriva decizie Tribunalului P. nr.849/2019, pe care a modificat-o, în sensul respingerii apelului (declarat de pârâți), ca nefondat.

Împotriva acestei decizii, s-a declarat prezenta contestație în anulare, care a fost fundamentată pe motivul prevăzut de art.503 al.2 pct.3 din Codul de procedură civilă (în cerere s-a indicat art.503 pct.3, iar alineatul 2 este singurul din cadrul art.503 care conține pct.3), conform

căroră „hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când.. instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen”.

Raportat la acest text legal, Curtea a considerat că excepția inadmisibilității cererii de revizuire este întemeiată, pentru următoarele argumente :

Astfel, obiectul unei astfel de contestații în anulare poate fi doar o hotărâre a instanței de recurs prin care s-a respins sau s-a admis în parte această cale extraordinară de atac, condiție care în cauză nu este îndeplinită, câtă vreme prin decizia a cărei anulare se solicită recursul a fost admis integral.

Apoi, referitor la titularul contestației în anulare întemeiată pe aceste dispoziții legale, doctrina și jurisprudența au apreciat că ea „poate fi promovată doar de recurent, intimatul nejustificând un interes legitim și actual „, (G. Boroș ș.a., Noul Cod de procedură civilă, Comentariu pe articole, Vol.I, Editura Hamangiu 2013, pag.969).

Ca urmare, doar recurenta Raiffeisen Bank putea formula contestație în anulare pentru acest motiv, în situația ipotetică a omisiunii de cercetare a unui motiv de recurs, iar nu și intimații pârâți, care nu au practic nici un interes actual și legitim, câtă vreme ei nu sunt titularii recursului, astfel că nu pot fi vătămați în drepturile lor procesuale prin omisiunea expusă.

Curtea a mai reținut și faptul că sunt corecte susținerile intimatei, în sensul că argumentul recurentei - vizând distincția dintre nulitate și inadmisibilitate – nu se circumscrie motivului de contestație în anulare analizat.

Aceasta pentru că, alături de eroarea de apreciere a sancțiunii inadmisibilității recursului pentru neîncadrarea în motivele de casare – aspect contrazis expres de dispozițiile art.489 al.2 din Codul de procedură civilă, care prevăd expres sancțiunea nulității recursului pentru neîncadrarea motivelor într-unul dintre cazurile de casare prevăzute de art.488 -, modalitatea de calificare juridică și de soluționare a excepției inadmisibilității recursului (invocată de intimații contestatori) de către instanța de recurs nu se poate circumscrie motivului de contestație în anulare analizat, care nu are semnificația juridică și scopul unui „recurs la recurs”, respectiv nu are rolul de a rejudeca aspectele deja soluționate de către instanța de recurs, ci doar de a supune judecării, în situația pendinte avută în vedere de legiuitor, doar motivele de casare omise.

Această ultimă concluzie este valabilă și pentru restul criticilor aduse de contestatori modalității în care instanța de recurs a interpretat și aplicat dispozițiile Legii nr.77/2016, raportat la situația de impreviziune invocată în cauză.

Pentru toate aceste considerente și potrivit dispozițiilor art.508 din Codul de procedură civilă, Curtea a admis excepția inadmisibilității contestației în anulare, excepție invocată de către intimată, și a respins prezenta contestație în anulare, ca inadmisibilă.

*Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu*

Decizii Relevante

Trimestrul I 2020

Secția de contencios administrativ și fiscal

[1]. Data la care începe să curgă termenul de prescripție pentru introducerea acțiunii în despăgubire, conform art. 19 din Legea nr. 554/2004.

Index tematic: Contencios administrativ și fiscal; alte tipuri de cauze.

Legislație relevantă: Art. 19 din Legea nr. 554/2004

Rezumatul problemei de drept:

Interpretarea prevederilor art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 care consacră dreptul de a formula pe cale separată acțiunea în despăgubiri nu este în sensul că acest drept s-ar deschide părții abia la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost anulat actul administrativ vătămător ci este determinată exclusiv de momentul când persoana vătămată a cunoscut ori ar fi trebuit să cunoască, după împrejurări, întinderea pagubei suferite.

Așadar legiuitorul nu a consacrat această posibilitate a formulării în termen de un an a acțiunii separate în funcție de momentul când se soluționează definitiv acțiunea în anularea actului administrativ, ci numai raportat la momentul cunoașterii pagubei cauzate de actul respectiv, iar în situația dedusă judecății lipsa drepturilor salariale aferente funcției ce urma a fi ocupate prin concurs putea fi determinată în mod obiectiv independent de momentul soluționării definitive a acțiunii în anulare.

De asemenea, Curtea constată că dovada existenței unei alte date la care reclamantul a cunoscut ori ar fi trebuit să cunoască întinderea pagubei revenea titularului acțiunii, ceea ce înseamnă că susținerea privitoare la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de anulare a actului administrativ nu era suficientă, ci trebuia să fie însoțită de probe din care să reiasă faptul că, abia la acel moment, reclamantul avea reprezentarea exactă a pagubei suferite și, concomitent, că o atare reprezentare era exclusă potrivit legii, anterior momentului în discuție.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 162 din data de 25 februarie 2020

Prin cererea de chemare în judecată cu care a investit instanța de fond la data de 16.09.2019, recurentul reclamant a solicitat obligarea intimatilor pârâți la plata unei despăgubiri constând din drepturile salariale, dobânda legală și actualizarea sumei în funcție de indicele de inflație, de care ar fi beneficiat, de la data de 15.03.2017 până la data de 15.06.2018, ca urmare a anulării notei raport nr. (...) /28.09.2017 emisa de MAI, concomitent cu obligarea IPJ B. la valorificarea concursului organizat la data de 19.11.2016.

În acest sens, a invocat sentința civilă nr. 712/17.10.2018 pronunțată de Tribunalul B. în dosarul nr. xxxx/xxx/2017, definitivă prin respingerea recursurilor, potrivit deciziei nr. 724/29.05.2019 pronunțată de Curtea de Apel P., Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care s-a dispus anularea notei raport nr. (...) /28.09.2017, obligarea pârâtei IPJ B. la valorificarea rezultatului obținut de reclamant în urma concursului organizat la data de 19.11.2016, obligarea pârâtei MAI la emiterea ordinului de încadrare în MAI în funcția de ofițer la Poliția mun. B și acordarea gradului profesional de inspector ca urmare a desfășurării concursului organizat de IPJ B la data de 19.11.2016 începând cu data de 15.03.2017.

Instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 și a constatat că termenul de prescripție al cererii de chemare în judecată a început să curgă de la data de 15.06.2018, când a fost emis un ordin de încadrare al reclamantului în funcția de ofițer MAI în urma organizării unui alt concurs.

Critica recurentului privește interpretarea dispozițiilor art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004, sub aspectul momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție al exercitării acțiunii în despăgubiri, susținerea acestuia fiind că termenul în discuție nu poate curge decât de la data rămânerii definitive a sentinței civile nr. 712/17.10.2018, prin care a fost dispusă anularea actului vătămător, în speță de la data de 29.05.2019, când a fost pronunțată decizia de respingere a recursurilor declarate în dosarul nr. xxxx/xxx/2017.

Curtea constată că, raportat la dispozițiile art. 517 alin. (4) c. pr. civ., în cauză este obligatorie decizia nr. 22/24.06.2019 pronunțată de ÎCCJ în soluționarea unui recurs în interesul legii (decizie publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 853 din 22/10/2019) prin care s-a decis, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 19 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin raportare la dispozițiile art. 11 alin. (2) din același act normativ, că data la care începe să curgă termenul de prescripție pentru introducerea acțiunii în despăgubire reprezintă momentul la care persoana vătămată printr-un act administrativ nelegal a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască întinderea pagubei, nefiind legat în mod direct și aprioric nici de comunicarea actului administrativ nelegal și nici de momentul rămânerii definitive a hotărârii de anulare a acestuia.

Din cuprinsul cererii de chemare în judecată și raportat la susținerile orale ale reclamantului astfel cum au fost consemnate în încheierea de ședință din 14.11.2019 reiese că despăgubirile deduse judecății reprezintă drepturile salariale de care reclamantul ar fi beneficiat în urma promovării concursului organizat de IPJ B la data de 19.11.2016.

În aceste condiții, momentul subiectiv al cunoașterii întinderii pagubei nu poate fi considerat acela al rămânerii definitive al sentinței civile nr. 712/17.10.2018.

Astfel, drepturile salariale aferente funcției de ofițer la Poliția mun. B, pe care reclamantul este îndreptățit să o ocupe potrivit sentinței civile amintite puteau fi cunoscute de către acesta încă de la data când drepturile respective s-ar fi născut potrivit funcției publice ce urma să fie ocupată prin concurs, în condițiile în care aceste drepturi sunt prevăzute prin lege, întinderea lor putând fi cunoscută din lecturarea actelor normative incidente și nu se calculează în funcție de volumul de muncă ce ar fi fost prestat, de înțelegerea părților ori de opțiunea angajatorului.

Interpretarea prevederilor art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 care consacră dreptul de a formula pe cale separată acțiunea în despăgubiri nu este în sensul că acest drept s-ar deschide părții abia la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost anulat actul administrativ vătămător ci este determinată exclusiv de momentul când persoana vătămată a cunoscut ori ar fi trebuit să cunoască, după împrejurări, întinderea pagubei suferite.

Așadar legiuitorul nu a consacrat această posibilitate a formulării în termen de un an a acțiunii separate în funcție de momentul când se soluționează definitiv acțiunea în anularea actului administrativ, ci numai raportat la momentul cunoașterii pagubei cauzate de actul respectiv, iar în situația dedusă judecății lipsa drepturilor salariale aferente funcției ce urma a fi ocupate prin concurs putea fi determinată în mod obiectiv independent de momentul soluționării definitive a acțiunii în anulare.

De asemenea, Curtea constată că dovada existenței unei alte date la care reclamantul a cunoscut ori ar fi trebuit să cunoască întinderea pagubei revenea titularului acțiunii, ceea ce înseamnă că susținerea privitoare la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de anulare a actului administrativ nu era suficientă, ci trebuia să fie însoțită de probe din care să reiasă faptul că, abia la acel moment, reclamantul avea reprezentarea exactă a pagubei suferite și, concomitent, că o atare reprezentare era exclusă potrivit legii, anterior momentului în discuție.

Reține Curtea că, prin cererea de chemare în judecată, reclamantul nu a menționat o câtime exactă a despăgubirilor, ci s-a limitat să solicite drepturile salariale actualizate, ceea ce înseamnă că raționamentul titularului acțiunii privind întinderea pagubei s-a format pe deplin în momentul când acesta a avut cunoștința de actul nelegal emis care l-a privat de dreptul de a ocupa funcția publică prin concurs.

În consecință, nu a existat nicio împrejurare care să-l fi împiedicat pe reclamant să formuleze o atare acțiune în termenul de un an de la data acțiunii în anulare, în condițiile în care de la momentul respectiv până la data formulării cererii de chemare în judecată în prezenta cauză nu a intervenit niciun element de fapt care să determine apariția altor pagube.

Mai mult, instanța de fond se raportează la data încasării primului salariu în funcția de ofițer, cu toate că obiectul cererii de chemare în judecată nu l-a constituit obligarea pârâților la plata unei sume de bani determinate, ci la plata salariului aferent funcției. Acest moment nu are într-adevăr relevanță, așa cum de altfel susține și recurentul reclamant, dar efectul nu este acela de a considera că data cunoașterii despăgubirilor este momentul rămânerii definitive a hotărârii de anulare a actului vătămător, ci acela de stabilire corectă a momentului raportat la data când titularului acțiunii i s-a comunicat ori a luat cunoștință pe orice cale de nota raport emisă de MAI prin care a fost invalidat concursul organizat la data de 19.11.2016, astfel că, în condițiile în care acțiunea în anulare a actului vătămător reprezentat de nota raport nr. 23155/28.09.2017 emisă de MAI fusese introdusă pe rolul Tribunalului Buzău la data de 27.12.2017, termenul de prescripție de un an a acțiunii în despăgubiri era împlinit la data de 16.09.2019, când a fost formulată cererea de chemare în judecată din cauza de față.

Față de cele arătate, Curtea constată că sunt neîntemeiate susținerile recurentului, prin raportare la motivul de casare prevăzute de 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, și în temeiul dispozițiilor art. 496 Cod procedură civilă și art. 20 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ va respinge recursul ca nefondat.

[2]. Condițiile în care poate fi exercitat dreptul polițiștilor de a beneficia de compensația lunară pentru chirie

Index tematic: Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Legislație relevantă: art. 31 alineatul 1¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Rezumatul problemei de drept:

Condițiile în care poate fi exercitat dreptul polițiștilor de a beneficia de compensația lunară pentru chirie

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția Contencios Administrativ și fiscal
Decizia nr. 239 din data de 11.03.2020

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.2641/105/2019 reclamantul CRISTEA TIBERIU MIHAI, în contradictoriu cu pârâta ȘCOALA DE AGENȚI DE POLIȚIE "VASILE LASCĂR" CÂMPINA, a solicitat instanței obligarea paratului la acordarea compensației lunare pentru chirie, în conformitate cu art. 31 alin 1², 1³ și 1⁴ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului și ale Hotărârii Guvernului nr. 284/2005 privind stabilirea cuantumului și condițiilor de acordare a compensației lunare pentru chirie convenite polițiștilor, ambele cu modificările și completările ulterioare, pentru situația contractării unui credit destinat achiziționării unei locuințe, începând cu data de 11.03.2019 și pentru întreaga perioadă de derulare a contractului de credit ipotecar nr. 20182201369 din 18.07.2019, în cuantum de 50% din salariul de bază, fără a depăși rata, conform graficului de rambursare, contract încheiat între reclamant și Banca Comercială Română S.A., prin care a achiziționat prin Programul "Prima Casă", un apartament situat în mun. Câmpina, precum și actualizarea acestor sume cu coeficientul de inflație și dobânda legală, până la plata lor efectivă.

Totodată a solicitat, obligarea pârâtei, de la data pronunțării hotărârii, la plata sumelor deja efectuate, în limitele acestui drept.

Prin sentința civilă nr. 1571/07.11.2019 Tribunalul Prahova a respins cererea de chemare în judecată, formulată de reclamant, ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței tribunalului a declarat recurs reclamantul, susținând, referitor la respingerea cererii sale, că instanța de fond a invocat ca temei juridic art. 31 alineatul 1¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, respectiv: "Polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului în localitatea în care își are domiciliul, dar care nu deține locuință proprietate personală în acea localitate, nici el și nici soția/soțul acestuia, în situația în care nu i se poate asigura spațiul de locuit corespunzător, poate beneficia de compensația lunară pentru chirie, prevăzută baza rezultatelor anchetei sociale efectuate de o comisie a afacerilor interne, însușite de către conducătorul unității din care face parte polițistul, la solicitarea acestuia", reținând că la data la care a depus cererea de acordare a compensației lunare pentru chirie în situația contractării unui credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe, deținea deja o locuință.

Cu privire la acest aspect, instanța de fond a reținut în mod greșit faptul că sintagma legiuitorului "polițistul care nu deține locuință proprietate personală în acea localitate, nici el și nici soția/soțul acestuia" se poate referi și la situații juridice anterioare, dar care nu reies din acest text legal.

Menționează că situația sa juridică în ceea ce privește îndeplinirea cerințelor referitoare la acordarea acestui drept este următoarea: este încadrat prin mutare în interesul serviciului la Școala de Agenți de Poliție „Vasile Lascăr” Câmpina, ca ofițer de poliție începând cu data de 01.08.2008; în perioada 14.07.2004-31.05.2012 a deținut un imobil situat în municipiul Câmpina pe care l-a achiziționat prin credit ipotecar; în urma divorțului de fosta soție și a convenției cu aceasta i-a vândut acest imobil la data de 31.05.2012; din data de 23.07.2018 a cumpărat de la fosta soție același imobil prin credit ipotecar; din data de 09.12.2018 au intrat în vigoare modificările aduse Statutului polițistului prin care legiuitorul a stabilit că polițiștii pot beneficia de acordarea compensației lunare pentru chirie în situația contractării unui credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe.

Arată că, potrivit textului de lege menționat, îndeplinește cele două cerințe prevăzute în mod cumulativ de legiuitor, respectiv a faptului că a fost mutat în interesul serviciului în unitatea la care a formulat cererea, iar la data la care a fost contractat creditul pentru achiziționarea unei locuințe nu deținea locuință proprietate personală în acea localitate.

Niciunul din aceste texte legale nu precizează faptul că această compensație lunară pentru chirie nu poate fi acordată decât polițiștilor care încheie contracte după intrarea în vigoare a legii. Conform principiilor aplicare a legii în timp și a neretroactivității legii, nu a cerut acordarea acestui drept decât după intrarea în vigoare a Legii, începând cu data depunerii raportului, 11.03.2019, iar Legea a intrat în vigoare începând cu data de 09.12.2018.

Mai mult, dorința legiuitorului de a sprijini o dată în carieră polițistul la cumpărarea unei locuințe în localitatea unde este încadrat se regăsește într-un text similar din Legea nr. 360/2002

privind statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare respectiv la art. 32:" Polițistul va fi sprijinit în construirea sau cumpărarea, o singură dată în timpul carierei, a unei locuințe proprietate personală în localitatea în care își are sediul unitatea de poliție la care este încadrat, în condițiile legii", sprijin de care nu a beneficiat.

Cu privire la faptul că la data solicitării compensației pentru chirie, polițistul sau soția acestuia nu trebuie să dețină o locuință în proprietate, iar în speță, la intrarea în vigoare a Legii nr. 288/2018 - 09.12.2018, deținea imobilul contractat din 18.07.2018, menționează că nu se fundamentează pe textul legal, întrucât în spiritul legii contractarea unui credit imobiliar și încheierea unui contract de vânzare cu garantarea cu bunul respectiv face ca acest drept să fie grevat de această sarcină, lăsând posibilitatea băncii, în caz de neplată, până la plata integrală, de a beneficia de acel bun.

În altă ordine de idei, niciun polițist nu ar putea să beneficieze de acest drept, întrucât, pentru a solicita acest drept, polițistul trebuie să încheie și să depună documentele justificative, respectiv copiile contractelor de credit de vânzare și de ipotecă, logică ce contrazice tocmai voința recentă a legiuitorului de a acorda acest drept.

Consideră că prin această motivare, instanța de fond nu a făcut altceva decât să adauge la textul de lege și alte condiții concrete neprevăzute de legiuitor, ori este cunoscut că, ubi lex nou distinguit, nec nos distinguere debemus.

Prin întâmpinare, intimata-pârâtă Școala de Agenți de Poliție "Vasile Lascăr" Câmpina, solicită respingerea recursului declarat de către recurent ca nefondat și menținerea dispozițiilor instanței de fond.

Din decizia nr. 239 din 11.03.2020 Curtea de Apel Ploiești a respins recursul ca nefondat, pentru următoarele considerente.

În esență, prin recursul formulat, recurentul – reclamant a criticat sentința instanței de fond, arătând că aceasta a fost dată cu aplicarea greșită și încălcarea normelor de drept material ce reglementează dreptul la acordarea a compensației lunare pentru chirie convenită polițiștilor, pentru situația contractării unui credit destinat achiziționării unei locuințe, critici care se circumscriu cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.p.c.

Recursul este nefondat.

Analizând sentința atacată, Curtea constată că în mod corect instanța de fond a respins cererea de chemare în judecată, făcând o corectă aplicare a normelor de drept material incidente.

Astfel, potrivit disp. art.31 din Legea nr.360/2002 astfel cum a fost completat de articolul I din Legea nr. 288 din 29 noiembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1036 din 06 decembrie 2018) :

(1) Polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului într-o altă localitate decât cea în care își are domiciliul și care nu deține locuință proprietate personală în acea localitate, nici el și nici soția/soțul acestuia, în situația în care nu i se poate asigura spațiu de locuit corespunzător, are dreptul la o compensație pentru chirie de până la 50% din salariul de bază.

(1^1) Polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului în localitatea în care își are domiciliul, dar care nu deține locuință proprietate personală în acea localitate, nici el și nici soția/soțul acestuia, în situația în care nu i se poate asigura spațiul de locuit corespunzător, poate beneficia de compensația lunară pentru chirie, prevăzută la alin. (1), în cazuri justificate, pe baza rezultatelor anchetei sociale efectuate de o comisie constituită prin ordin al ministrului afacerilor interne, însușite de către conducătorul unității din care face parte polițistul, la solicitarea acestuia.

(1^2) Polițistul care îndeplinește condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie potrivit alin. (1) și (1^1) și care contractează un credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe beneficiază de compensația lunară pentru chirie, pe o perioadă ce nu poate depăși durata de derulare a creditului respectiv, pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului. În această situație, compensația lunară pentru chirie se acordă în cuantumul prevăzut la alin. (1), dar nu poate depăși rata lunară plătită pentru creditul ipotecar/imobiliar.

(1^3) În situația prevăzută la alin. (1^2), compensația lunară pentru chirie se acordă pentru o singură locuință achiziționată pe timpul carierei. Compensația lunară pentru chirie nu se poate acorda concomitent pentru situația prevăzută la alin. (1) și (1^1) și pentru situația prevăzută la alin. (1^2), caz în care polițistul optează pentru una dintre aceste situații.

(1^4) Pentru persoanele prevăzute la alin. (1^2), sumele pot fi justificate cu un contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate a unei locuințe.

Din înscrisurile analizate de instanța de fond a rezultat că la data mutării în interesul serviciului la Școala de Agenți de Poliție „Vasile Lascăr” Câmpina, respectiv la data de 01.08.2008, reclamantul deținea în proprietate o locuință.

Astfel, principalul aspect care împiedică acordarea drepturilor bănești solicitate, menționat și în cuprinsul refuzului intimitei – pârâte exprimat prin procesul verbal din data de 22.03.2019 și prin adresa nr.348201 din 2019 îl constituie acela că la data mutării reclamantul deținea în proprietate o locuință în localitatea în care a fost mutat, astfel încât acesta nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 31 alin. 1 și 1¹ din L 360 din 2002.

În ce privește faptul că ulterior mutării reclamantul a înstrăinat respectiva locuință și după înstrăinare a redobândit-o, precum și faptul că art. 31 din L 360 din 2002 a fost modificat, fiind reglementat un nou beneficiu pentru polițiști, aceste aspecte nu prezintă relevanță, de vreme ce, la data mutării, acesta nu îndeplinea condițiile pentru a beneficia de compensația lunară pentru chirie.

Curtea apreciază că, în situația în care reclamantul ar fi îndeplinit condițiile pentru a beneficia de compensația pentru chirie la momentul mutării și ar fi achiziționat o locuință prin credit ipotecar/imobiliar, chiar anterior modificării legislative a articolului 31 din L 360/2002, ar fi putut să beneficieze, începând cu intrarea în vigoare a legii modificatoare, de prevederile acesteia, deoarece legea nu a făcut o distincție în funcție de data achiziționării locuinței, iar formularea cererii adresate instituției în care polițistul este încadrat presupune, ab initio, faptul că acesta are deja achiziționată locuința, contractul de credit fiind încheiat.

Cu toate acestea, refuzul intimitei – pârâte este legal, deoarece, așa cum s-a arătat mai sus, reclamantul nu îndeplinea condițiile prevăzute de lege la momentul mutării.

De altfel, soluția propusă de recurentul – reclamant contravine spiritului legii, care a urmărit acordarea unui beneficiu polițiștilor care nu au o locuință în proprietate, iar nu celor care au avut o locuință, au înstrăinat-o și ulterior, folosindu-se de sumele acordate din bugetul de stat, o reacchiționează, mărindu-și patrimoniul atât cu prețul obținut pe respectivul imobil, cât și cu imobilul în sine.

Astfel, dacă ar fi primite susținerile recurentului, ar însemna ca toți polițiștii care au avut un imobil în proprietate la momentul numirii în prima funcție sau al mutării în interesul serviciului și l-au înstrăinat, să poată beneficia de compensația lunară pentru chirie pentru situația contractării unui credit destinat achiziționării unei locuințe, care poate consta chiar în imobilul înstrăinat ori în alt imobil, ceea ce, evident, nu poate fi acceptat, contravenind scopului legii.

*Autorul sintezei,
Judecător Mirela Malița*

Decizii Relevante

Trimestrul I 2020

Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie

[1]. **Tratamentul penal al infracțiunii de omor, săvârșită în concurs cu infracțiunea de viol, în stare de recidivă postexecutorie, fapte care prezintă o gravitate sporită.**

Index tematic: Cod penal

Legislație relevantă: art. 188, alin. 1 Cod penal, art. 218, alin. 1 Cod penal, art. 74, alin. 1 Cod penal

Rezumatul problemei de drept:

În situația săvârșirii unor grave infracțiuni (omor în concurs cu viol), săvârșite în stare de recidivă postexecutorie (primul termen al recidivei fiind format dintr-o condamnare pentru o infracțiune de tâlhărie) se justifică condamnarea la pedepsele maxime prevăzute de Codul penal deoarece faptele au fost săvârșite într-o modalitate care prezintă o pericolozitate sporită

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 125 din data de 5.02.2020

Prin sentința penală nr. 336 din 01 noiembrie 2019 pronunțată de Tribunalul P., s-au dispus următoarele:

În baza art.218 alin.1 Cod penal cu aplic. art.41 alin.1 Cod penal cu aplic. art.396 alin.10 Cod proc. penală, inculpatul XX, fiul lui ... și ....., născut la data de .... în ..., jud. ...., domiciliat în comuna ....., sat ....., nr....., jud....., cetățenie ....., stare civilă ....., studii ....., a fost condamnat la pedeapsa de 10 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de viol, faptă din data de 17.05.2019.

În baza art.67 alin.2 Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii, pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale, a următoarelor drepturi:

- dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;
- dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat;
- dreptul de a alege;
- dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme;
- dreptul de a comunica cu membrii de familie ai victimei, respectiv A (tată), B (mamă), C (soră) și D (soră).

În baza art.65 alin.1 rap. la art.66 alin.1 lit. a, b, d, h și n Cod penal, s-a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dreptul de a alege și dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme și dreptul de a comunica cu membrii de familie ai victimei, respectiv A (tată), B (mamă), C (soră) și D (soră), de la rămânerea definitivă a sentinței apelate și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art.188 alin.1 Cod penal cu aplic. art.41 alin.1 Cod penal cu aplic. art.396 alin.10 Cod proc. penală, același inculpat a fost condamnat la pedeapsa de 20 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de omor, faptă din data de 17.05.2019.

În baza art.67 alin.2 Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii, pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale, a următoarelor drepturi:

- dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;
- dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat;
- dreptul de a alege;
- dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme;
- dreptul de a comunica cu membrii de familie ai victimei, respectiv A (tată), B (mamă), C (soră) și D (soră).

În baza art.65 alin.1 rap. la art.66 alin.1 lit.a, b, d, h și n Cod penal, s-a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dreptul de a alege și dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme și dreptul de a comunica cu membrii de familie ai victimei, respectiv A (tată), B (mamă), C (soră) și D (soră), de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art.38 alin.1 Cod penal, 39 alin.1 lit.b Cod penal și art.45 alin.3 lit.a Cod penal, inculpatul a fost obligat să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 20 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă stabilită, rezultând în final 23 ani și 4 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit.a, b, d, h și n Cod penal, pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.45 alin.5 Cod penal rap. la art.45 alin.3 lit. a Cod penal, s-a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dreptul de a alege și dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme și dreptul de a comunica cu membrii de familie ai victimei, respectiv A (tată), B (mamă), C (soră) și D (soră), de la rămânerea definitivă a sentinței apelate și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art.72 alin.1 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii și a arestării preventive, de la 19.05.2019 la zi.

În baza art.399 alin.1 Cod proc. penală, s-a menținut măsura arestării preventive luată față de inculpat prin încheierea nr.174 pronunțată la data de 20.05.2019 pronunțată de Tribunalul P. în dosar nr. xxxx/xxx/2019.

Executorie potrivit art.399 alin.4 Cod proc. penală cu privire la menținerea măsurii arestării preventive.

În baza art.112 alin.1 lit.b Cod penal, s-a confiscat de la inculpat cuțitul tip briceag având plăsele roșii, folosit la săvârșirea infracțiunii.

În baza art.3 și art.4 alin.1 lit. b din Legea nr.76/2008, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat, în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

În baza art.5 alin.5 din Legea nr.76/2008, inculpatul a fost informat că probele biologice recoltate vor fi utilizate pentru obținerea și stocarea în S.N.D.G.J. a profilului său genetic.

S-a luat act că persoanele vătămate A, domiciliat în ..., B, domiciliată în ..., C, domiciliată în ..... și D, domiciliată în ....., nu se constituie părți civile în cauză.

În baza art.274 alin.1 Cod proc. pen., inculpatul a fost obligat la plata sumei de 2.200 lei reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat.

Onorariul apărătorului desemnat din oficiu, în cuantum de 868 lei, s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului P..

Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr.xxx/P/2019 al Parchetului de pe lângă Tribunalul P. s-a dispus trimiterea în judecată în stare de arest preventiv a inculpatului **XX**, fiul lui ... și ....., născut la data de ... în ..., jud. ...., domiciliat în comuna ....., sat ....., nr....., jud. ...., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de, viol prev. de art.218 alin.1 Cod penal cu aplic. art.41 alin.1 Cod penal, și omor, prev. de art.188 alin.1 Cod penal cu aplic. art.41 alin.1 Cod penal, constând în aceea că în data de 17.05.2019, prin constrângere fizică, a întreținut un raport sexual cu E. și după comiterea acestei fapte, i-a aplicat victimei mai multe lovituri peste cap, gât și în zona genitală cu un cuțit producând leziuni grave care au condus imediat la deces.

În faza de urmărire penală s-au administrat următoarele mijloace de probă: proces verbal de cercetare la fața locului și planșă foto, declarații martori, declarație suspect, declarație inculpat, raport medico-legal de autopsie nr. (...)/20.05.2019.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului P. la data de 10.06.2019 sub nr.xxxx/xxx/2019.

Prin încheierea nr.275 din data de 02.09.2019 pronunțată în dosarul asociat, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr.xxx/P/2019 al Parchetului de pe lângă Tribunalul P. privind pe inculpatul **XX**, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, s-a luat act că asupra competenței instanței, judecătorul de cameră preliminară s-a pronunțat prin încheierea din data de 01.08.2019, iar în baza art.346 alin.4 Cod proc. penală, s-a dispus începerea judecării cauzei privind pe același inculpat.

La primul termen de judecată, cu procedura legal îndeplinită, ulterior citirii în extras, conform art.374 alin.1 Cod proc. penală, a actului prin care s-a dispus începerea judecării, instanța i-a adus inculpatului la cunoștință prevederile art.374 alin.4 și ale art.396 alin.10 Cod proc. penală, acesta solicitând ca judecata să aibă loc potrivit procedurii simplificate instituite de aceste texte legale, recunoscând în totalitate faptele astfel cum au fost reținute în actul de sesizare și precizând că are cunoștință de probele administrate în faza urmăririi penale, pe care și le însușește și nu dorește administrarea altor probe.

Prin urmare, constatând îndeplinite condițiile impuse de art.374 alin.4 Cod proc. penală, instanța a admis cererea și nu a mai procedat la readministrarea probatoriului din faza de urmărire penală.

Examinând probele administrate în faza de urmărire penală, tribunalul a reținut vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii reținute în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței și următoarea situație de fapt:

Inculpatul **XX** este paznic de animale în comuna R., sat O și locuiește într-un adăpost improvizat (baracă) pe islaz, împreună cu mama sa și un nepot minor.

La începutul lunii mai 2019, victima E, care locuia în comuna R., sat B., a mers la locuința inculpatului și s-a oferit să întrețină relații de concubinaj cu acesta.

În dimineața zilei de 17.05.2019, nemulțumit de modul în care aceasta îl ajuta în gospodărie, inculpatul a hotărât să o ducă înapoi la familia sa.

Astfel, în jurul orelor 11,00, după ce a consumat băuturi alcoolice (circa 1 litru țuică), **XX** a luat căruța și împreună cu mama sa și E, a plecat în satul B., unde a lăsat-o pe cea din urmă la bunica sa, F, persoană cu care aceasta locuia.

Ulterior a mers la Poștă unde a lăsat-o și pe mama sa, după care a revenit cu căruța la stână.

După câteva ore, fiind sub influența băuturilor alcoolice, inculpatul s-a urcat din nou în căruță și s-a deplasat singur „la un prieten” în satul B.

Pe drum a oprit la poarta locuinței martorei F, unde a stat de vorbă cu victima care l-a rugat să o ia înapoi la stână. Acesta a acceptat, victima a urcat în căruță și împreună s-au deplasat spre satul S, comuna R.

Pe drum, în timp ce traversau pădurea dintre satele B. și S., inculpatul a direcționat căruța pe un drum de pământ, și după ce a parcurs circa 50 m, a oprit și i-a cerut victimei să întrețină raporturi sexuale.

Întrucât E a refuzat, inculpatul a coborât-o din căruță și față de opoziția victimei care din nou a refuzat întreținerea de raporturi sexuale, a lovit-o puternic cu pumnul în față și a doborât-o la pământ după care i-a smuls pantalonii, i-a aruncat și a întreținut cu aceasta raport sexual.

Întrucât E se zbătea și refuza să participe la raportul sexual, inculpatul, enervat că nu a putut finaliza actul sexual, s-a ridicat în picioare, și-a tras pantalonii și apoi a scos din buzunar un cuțit tip briceag cu plăsele roșii, pe care-l purta asupra sa, și i-a aplicat victimei mai multe lovituri peste cap, gât și în zona genitală, producând leziuni grave ce au condus la deces.

După comiterea faptei, inculpatul s-a deplasat cu căruța la stână și nu a comunicat nimănui ce s-a întâmplat.

Cadavrul a fost descoperit întâmplător după două zile, duminică, 19.05.2019, de către martorul G care a alertat organele de poliție.

Conform raportului medico-legal de autopsie nr. (...)/20.05.2019 „moartea numitei E a fost violentă. Ea s-a datorat hemoragiei externe urmarea unor plăgi înjunghiate cervicale cu secțiune parțială de vase mari ale gâtului (ambele carotide comune și vena jugulară internă dreapta)”.

Același medic legist a constatat plăgi tăiate-înțepate ce au putu fi produse prin corp tăietor-înțepător și alte leziuni (echimoze, excoriații) al căror mecanism de producere este lovire cu și de corpuri dure, precum și că „anumite leziuni pot fi asociate cu o eventuală infracțiune sexuală (viol): echimoza de la sân, plăgile vulvare”.

Audiat fiind în faza de urmărire penală, inculpatul a recunoscut comiterea faptelor astfel cum au fost prezentate anterior, atitudine pe care și-a menținut-o și în fața instanței, în sensul că a recunoscut în totalitate infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată, declarații ce se coroborează și cu celelalte mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale, și anume: proces verbal de cercetare la fața locului și planșe foto, declarații martori (C.S. - care l-a observat ca fiind împreună cu victima în perioada de timp când a fost comisă fapta - și S.E. - care l-a văzut deținând asupra sa briceagul cu plăsele roșii folosit la comiterea infracțiunii de omor și găsit cu ocazia cercetării la fața locului), declarații suspect și inculpat, raport medico-legal de autopsie nr. (...)/20.05.2019.

În drept, faptele inculpatului XX, care în ziua de 17.05.2019, prin constrângere fizică, a întreținut un raport sexual cu E și imediat după aceea i-a aplicat victimei mai multe lovituri peste cap, gât și în zona genitală cu un cuțit producând leziuni grave care au condus imediat la deces, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de viol, prev. de art.218 alin.1 Cod penal, și omor, prev. de art.188 alin.1 Cod penal.

Instanța de fond a reținut că aceste fapte au fost comise în stare de recidivă postexecutorie, în condițiile în care prin s.p. nr.1231/15.05.2017 a Judecătoriei P., definitivă prin neapelare la 31.05.2017, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 1 an și 4 luni închisoare, din executarea căreia inculpatul s-a liberat condiționat la data de 28.02.2018, restul rămas de executat fiind de 108 zile.

S-a reținut, așadar, încadrarea juridică a faptelor pentru comiterea cărora inculpatul a fost trimis în judecată în prezenta cauză ca fiind art.218 alin.1 cu aplic. art.41 alin.1 Cod penal și art.188 alin.1 cu aplic. art.41 alin.1 Cod penal.

Din probele administrate în cursul urmăririi penale a rezultat că prin acțiunile de întreținere a unui raport sexual, prin constrângere, respectiv de aplicare a mai multor lovituri cu cuțit peste cap, gât și în zona genitală a victimei, au fost realizate *elementele materiale* ale infracțiunilor de viol și omor.

De asemenea, coroborarea probelor a dovedit existența *urmărilor imediate* constând în încălcarea libertății victimei de a decide cu privire la întreținerea unui act sexual, respectiv decesul victimei, precum și *raporturile de cauzalitate* între elementele materiale și urmările imediate.

În privința *laturii subiective*, inculpatul a săvârșit cele două infracțiuni cu *intenție directă*, în accepțiunea art.16 alin.3 lit.a Cod penal, inculpatul prevăzând și urmărind producerea rezultatelor faptelor sale, această formă a vinovăției rezultând din modalitatea de săvârșire a acestora.

Pe cale de consecință, apreciind că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.396 alin.2 Cod procedură penală, în sensul că, dincolo de orice îndoială rezonabilă, s-a constatat că

faptele există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpat, instanța de fond a dispus condamnarea acestuia la câte o pedeapsă cu închisoarea pentru fiecare dintre cele două de care este acuzat.

La **individualizarea pedepselor**, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art.74 Cod penal, ținând seama de gravitatea infracțiunii săvârșite și pericolozitatea inculpatului, evaluate după criteriile enumerate în cuprinsul acestui articol, respectiv: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valorile ocrotite; natura și gravitatea rezultatului produs; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; antecedentele penale ale inculpatului; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială a inculpatului.

Astfel, instanța de fond s-a raportat la urmările produse, respectiv încălcarea libertății victimei de a decide cu privire la întreținerea unui act sexual și decesul victimei, aceasta din urmă datorându-se loviturilor multiple reliefate în cuprinsul raportului medico-legal de autopsie nr. (...)/20.05.2019 ce evidențiază violența extremă a inculpatului, dar și la antecedenta penală a acestuia, care a mai suferit o condamnare pentru comiterea, alături de infracțiunea de amenințare, a celei de tâlhărie, ceea ce caracterizează caracterul său feroce.

Prin urmare, având în vedere aceste criterii, instanța de fond a aplicat inculpatului XX pedeapsa maximă a închisorii pentru fiecare dintre cele două infracțiuni comise.

În baza art.67 alin.2 Cod penal, „*aplicarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită*”, condiție îndeplinită și în speța dedusă judecătii pentru fiecare dintre cele două infracțiuni reținute în sarcina inculpatului.

În legătură cu acest aspect, instanța de fond a reținut că natura faptelor săvârșite, reflectând o atitudine de sfidare de către inculpat a unor valori sociale importante, relevă existența unei nedemnități în exercitarea drepturilor de natură electorală prevăzute de art.66 lit. a, b și d Cod penal, dar și a dreptului de a deține, purta și folosi orice categorie de arme, prevăzut de art.66 lit.h Cod penal, respectiv a celui de a comunica cu membrii de familie ai victimei (A - tată, B - mamă, C - soră și D - soră), prevăzut de art.66 lit.n Cod penal, astfel că se va dispune interzicerea acestor drepturi pe durata maximă prevăzută de lege, respectiv 5 ani.

Pentru aceleași considerente expuse în precedent, tribunalul P. a aplicat, potrivit art.65 alin.1 Cod penal, și pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 lit. a, b, d, h și n Cod penal, ce va însoți fiecare dintre cele două pedepse cu închisoarea de la rămânerea definitivă a sentinței apelate și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

De asemenea, constatând că cele două infracțiuni au fost comise de inculpat în concurs real, înainte de a fi condamnat definitiv pentru vreuna din ele, în baza art.38 alin.1 Cod penal, 39 alin.1 lit.b Cod penal și art.45 alin.3 lit.a Cod penal, s-a dispus ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, la care s-a adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă stabilită, dar și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit.a, b, d, h și n Cod penal, pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale.

S-a făcut, totodată, aplicarea dispozițiilor art.45 alin.5 Cod penal rap. la art.45 alin.3 lit. a Cod penal, având în vedere că pe lângă fiecare dintre pedepsele principale au fost stabilite și pedepse accesorii.

În plus, în baza art.72 alin.1 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii și a arestării preventive, de la 19.05.2019 la zi.

În privința stării de arest a inculpatului, instanța de fond a constatat că temeiurile care au stat la baza luării măsurii arestării preventive față de acesta subzistă și în prezent, existând probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă privind comiterea unor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, iar lăsarea în libertate a inculpatului prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, astfel încât s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 399 alin.1 Cod proc. penală privind menținerea măsurii arestării preventive.

Totodată, în baza art.112 alin.1 lit.b Cod penal, s-a dispus confiscarea de la inculpat a cuțitului tip briceag având plăsele roșii, folosit la săvârșirea infracțiunii.

De asemenea, în baza art. 3 și art.4 alin.1 lit.b din Legea nr.76/2008, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat, în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

Totodată, s-a luat act că persoanele vătămate A, domiciliat în ..., B, domiciliată în ....., C, domiciliată în .... și D, domiciliată în ....., nu se constituie părți civile în cauză.

În plus, având în vedere soluția de condamnare a inculpatului, în baza art.274 alin.1 Cod proc. penală, instanța de fond a dispus obligarea acestuia la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în faza de urmărire penală și faza de judecată, în cuantum de 2.200 lei, onorariul apărătorului desemnat din oficiu, în cuantum de 868 lei, urmând a fi avansat din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului P..

Împotriva acestei sentințe inculpatul XX a formulat apel, solicitând verbal în fața instanței de control judiciar reducerea pedepselor și a pedepsei rezultante.

Deliberând asupra apelului declarat de apelantul inculpat, Curtea îl va respinge ca nefondat în temeiul considerentelor ce succed:

Curtea constată faptul că apelul declarat de apelantul inculpat XX vizează exclusiv reducerea pedepselor și a pedepsei rezultante aplicate acestuia de instanța de fond.

În ceea ce privește vinovăția apelantului inculpat, Curtea constată faptul că aceasta rezultă din întreg probatoriu administrat în faza de urmărire penală, care se coroborează cu declarațiile de recunoaștere a săvârșirii faptei, inculpatul solicitând în fața instanței de fond ca judecata să se realizeze în conformitate cu prevederile procedurii simplificate, beneficiind astfel de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă, în conformitate cu prevederile art. 374, alin. 4 și art. 396, alin.10 C.p.p.

În ceea ce privește individualizarea judiciară a pedepsei, Curtea constată faptul că instanța de fond s-a orientat în mod justificat către maximul de pedeapsă prevăzut de lege atât pentru infracțiunea de omor cât și pentru infracțiunea de viol, o reducere a pedepselor și, implicit, a pedepsei rezultante nefiind justificate (instanța a aplicat maximul pedepsei prevăzute de lege pentru fiecare dintre cele două infracțiuni).

Curtea constată faptul că apelantul – inculpat, aflat în stare de recidivă postexecutorie (a mai fost condamnat anterior la o pedeapsă cu executare în regim de detenție pentru săvârșirea unei infracțiuni de tâlhărie), a săvârșit o infracțiune de viol și o infracțiune de omor într-o modalitate care denotă un grad de pericol social extrem de ridicat, victimă fiind numita E.

Apelantul – inculpat a violat victima și, ca urmare a faptului că nu a putut finaliza actul sexual, pe fondul unei stări de enervare, i-a aplicat cu briceagul mai multe lovituri peste cap, gât și în zona genitală, lovituri care au dus la decesul acesteia.

Un alt element care arată o pericolozitate deosebit de ridicată a apelantului inculpat îl constituie faptul că acesta a abandonat cadavrul într-un loc public, imediat după decesul victimei, părăsind apoi locul săvârșirii infracțiunii și nerelatând nimănui nimic despre cele întâmplate (cadavrul a fost descoperit două zile mai târziu de un martor).

În aceste circumstanțe, Curtea apreciază în sensul că instanța de fond s-a orientat în mod justificat către maximul special al pedepsei prevăzut de norma de incriminare pentru ambele infracțiuni (omor și viol), maxim majorat cu jumătate, ca urmare a săvârșirii infracțiunilor în stare de recidivă postexecutorie.

Față de maniera săvârșirii infracțiunilor, de atitudinea de nepăsare a apelantului inculpat, de gravitatea extremă a celor două infracțiuni, de rezonanța extrem de negativă pe care asemenea fapte o trezesc în rândul societății, de lipsa oricărei atitudini de regret, este evident că nu se justifică reducerea pedepselor aplicate de instanța de fond (nu se poate reține nici buna conduită anterior săvârșirii infracțiunii, apelantul – inculpat fiind recidivist).

Faptul că sus numitul a recunoscut săvârșirea infracțiunii nu justifică o reducere a pedepselor, apelantul – inculpat beneficiind, ca urmare a judecării cauzei conform prevederilor care reglementează judecarea cauzei conform procedurii simplificate, de reducerea limitelor de pedeapsă cu o treime (prima și cea mai importantă consecință fiind că maximul special al pedepsei pentru infracțiunea de omor s-a redus de la 30 de ani închisoare la 20 de ani închisoare iar maximul special al pedepsei pentru infracțiunea de viol s-a redus de la 15 ani închisoare la 10 ani închisoare).

Distinct de aspectele care vizează solicitarea apelantului – inculpat de reducere a pedepselor și a pedepsei rezultante, Curtea, examinând cauza sub toate aspectele, în limitele investiției, în

conformitate cu prevederile art. 417 C.p.p., constată că hotărârea pronunțată de instanța de fond este legală și temeinică sub toate aspectele.

În concluzie, apelul declarat de apelantul – inculpat urmează a fi respins ca nefondat.

În temeiul art. 72 alin. 1 C.pr.pen., Curtea va deduce din pedeapsa aplicată apelantului - inculpat perioada reținerii și a arestării preventive de la data de 19 mai 2019 la zi.

În temeiul art. 275 alin. 2 C.pr.pen., Curtea îl va obliga pe apelantul inculpat la plata sumei de 400 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat și va dispune plata sumei de 868 lei reprezentând onorariu pentru avocatul desemnat din oficiu din fondurile Ministerului Justiției în favoarea Baroului P.

*Autorul sintezei,
Judecător Sebastian Olteanu*